

Sygn. akt II KK 152/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018r.

sprawy **S.F.**

skazanego z art. art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 4 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...]/17,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 czerwca 2017 r., sygn. akt XII K [...]/17,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,

**2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co pozwoliło rozpoznać ją w trybie wskazanym w art. 535 § 3 k.p.k. Zarzuty w niej podniesione nie spełniają wymogów skutecznych zarzutów kasacyjnych, które określa przepis art. 523 § 1 k.p.k. Nie wykazują bowiem sądowi odwoławczemu, ani uchybień wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., ani też innych rażących naruszeń prawa, które mogłyby mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Kasacja nie jest trzecią instancją, której funkcja sprowadza się do powielenia zwykłej kontroli odwoławczej. Jej – wyłącznie dopuszczalne – podstawy są autonomicznie określone w art. 523 k.p.k., a jej

przedmiotem jest tylko prawomocny wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie. Oczywiście można i w kasacji podnosić zarzuty, które dotyczą wyroku sądu I-ej instancji, ale warunkiem ich skuteczności jest równoczesne wykazanie (przywołaniem: konkretnych naruszonych przez sąd odwoławczy przepisów i stosownej odnoszącej się do tej zaszłości argumentacji) sposobu przeniknięcia tych uchybień do wyroku sądu odwoławczego.

Tych wszystkich wymogów ustawowych nie spełnia kasacja obrońcy skazanego S.F.

Analizując konkretne zarzuty postawione przez skarżącego, stwierdzić natomiast trzeba, że:

- po pierwsze, nie można zgodzić się z tezą obrony, że Sąd *meriti* nie podjął odpowiednich i wystarczających czynności w celu ustalenia aktualnego miejsca pobytu świadka P.W. Twierdzenie to jest całkowicie gołosłowne, o czym świadczy fakt podejmowania przez ten Sąd czynności mających doprowadzić do ustalenia miejsca pobytu tego świadka (por. k. 715, 730, 808, 812). W apelacji obrońcy skazanego był podniesiony zarzut obrazy art. 167 § 1 k.p.k. polegający na zaniechaniu przesłuchania świadka zdarzenia P.W. Zarzut ten Sąd Apelacyjny rozpoznał w sposób rzetelny (k. 16 – 17 uzasadnienia wyroku SA), poprzedzając go kolejną próbą ustalenia miejsca pobytu tego świadka (por. k.1078, 1080). Działania te jednak nie przyniosły zamierzonego rezultatu. W tych warunkach, żadną miarą nie można Sądowi Odwoławczemu zarzucić, by uchybił normom wskazanym w zarzucie kasacji i zasadnie stawiać zarzutu naruszenia art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k.

- po drugie, zgodzić należy się, że wobec świadków, którzy skorzystali z prawa do odmowy zeznań, można by rozważać ich ponowne przesłuchanie w przypadku gdyby świadkowie ci, w sposób wyraźny i jednoznaczny, zadeklarowali wolę ponownego złożenia zeznań. Jedynie zatem, gdy z okoliczności sprawy wynika, że nastąpiła zmiana stanowiska świadka w kwestii złożenia zeznań w tej sprawie (np. z jego własnego oświadczenia skierowanego do sądu, czy wręcz stawienia się na rozprawę z wolą złożenia zeznań, pomimo braku wezwania) lub zasadnie można przyjąć, iż mogła ona nastąpić (np. wynikać mogłoby to z zeznań składanych na rozprawie przez innych świadków), sąd powinien zdecydować o ponownej próbie sięgnięcia do tego źródła dowodowego.

Sąd nie jest uprawniony do ustalania i oceny przyczyn i pobudek odmowy złożenia zeznań przez osobę uprawnioną do takiego postąpienia, gdyż decyzja o złożeniu lub odmowie złożenia zeznań należy wyłącznie do osoby, której prawo to ustawowo zostało przyznane. Sąd nie może podejmować też działań, które mogłyby być odbierane jako presja na świadka do złożenia zeznań pomimo deklaracji o skorzystaniu z przysługującego prawa do odmowy. Jako taką presję można by postrzegać ponowne wzywanie świadka, który już raz jasno złożył deklarację o chęci skorzystania z prawa do odmowy złożenia zeznań. Stąd taka decyzję musi poprzedzić jednoznaczna deklaracja ze strony takiej osoby.

Tymczasem, jak wynika z akt sprawy, do Sądu Odwoławczego nie wpłynął wniosek T.B. o przesłuchanie, jak również świadek ta nie pojawiła się na terminie rozprawy (k. 1098). Trudno zatem przyjąć, że wyraziła jednoznaczną wolę złożenia zeznań. Słusznie więc Sąd Apelacyjny oddalił przedmiotowy wniosek.

Zarzut naruszenia art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. jest więc również niezasadny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

ał